

lief was geworden. Dan zou alles voorbij zijn en bleef haar niets dan de herinnering.

Den volgenden morgen opende zij al vroeg de luiken. Hij stond daar, den rug naar haar toegewend, te samen met den majoor. Ook de signora was er bij. Daar zag zij hoe hij, als aangetrokken, zich half omwendde. . . . Zeker voelde hij dat het meisje haar raam open deed, dacht Ida met zelfkwelling. En met door belangstelling verscherpt begripen, merkte zij op de lichte verwondering bij dat plotseling gebaar, van den majoor, die even het hoofd ophief en naar dat raam keek. Ook de signora, als geërgerd, keek even vluchtig daarheen. . . .

Die wisten het dus! Iedereen wist het! Zij voelde het als een persoonlijke schande. . .

Toen zij op het strand kwam, was hij er niet. Maar een oogenblik later zag zij hem komen, tusschen de hutten uit, en naar het meisje kijken, zijn gezicht ontroerd van verlangen. . . . Ida kromp ineen van schrijnende pijn, als reet zich plotseling een wond open. . . . Zij wendde zich om, zij wilde aan het meisje toonen dat zij opmerkte, en zoo die martelende oogenspraak verhinderen. Doch het meisje lette niet op haar, die beantwoordde zijn blik, met oogen van belofte.

Ida wist niet wat er om haar heen gesproken werd, wat er voorviel. . . . Zij wist niets van de kinderen, of die in het bad waren. . . . Het kon haar ook niet schelen. Al het belang van haar leven was daar voor haar. Zij verwonderde zich over haar zusters, die er zoo tevreden uitzagen en rustig praatten. . . . Was zij zoo verschillend van de anderen? Zij dacht aan den tijd toen Gina haar de geheimen en teleurstellingen van haar meisjesverliefdheden toevertrouwde. Gina zou nog graag trouwen, dat wist zij, en zich niet moeilijk toonen ook, als zich een kans voor deed. Van Giulia wist ze niets, doch ze achtte deze te dom om haar gevoelens te kunnen verbergen. En Bianca, met haar leelijke, vervelende man, zou die tevreden zijn, de koele, intellectuele, die alle coquet-

terie beneden zich achtte? Zij gevoelde zich een vreemde en schaamde zich in deze omgeving van gemoedsrust. Nooit, nooit mochten de zusters iets vermoeden van wat in haar omging! Liever wilde zij sterven!

De jonge man, in zijn witte badmantel, kwam uit de hut en zette zich op een stoel, aan de tafel, bij zijn zuster. Met het hoofd op de hand geleund zat hij daar, als diep terneergeslagen. Ida zag ontroerd toe, haar eenigszins sentimenteel rechtvaardigheidsgevoel had sympathie voor dien strijd. . . . Doch daar zag zij, hoe hij in de schaduw van zijn hand glimlachte tegen het meisje. Zij klemde de tanden opeen, met woedende oogen. Hoe laf was hij! Wat een huichelaar! Zij zou hem aan willen vatten, hem neerwerpen in het zand, hem vernederen met harde beleedigende woorden. . . . Nu stond hij op, deed zijn mantel af, spreidde die uit op het zand in de zon, en liep heen, het water in.

Hij was zoo onbereikbaar, zoo hopeloos onverschillig voor haar bestaan. . . . Zij was niets voor hem, en kon nooit iets voor hem zijn. . . . Als hij eens wist, hoe hij haar deed lijden. . . . Hij zou er om lachen.

Het was al laat en het bad duurde kort. Weldra kwam hij terug, nam zijn mantel op en ging de hut in. Ida hield haar oogen op de deur gevestigd. Daar kwam hij eruit. Een lange, veel beduidende blik naar het meisje, en hij ging heen.

Ida stond op.

— Ik ben niet wel, zei ze, ik ga naar huis.

Bianca zag even naar haar op.

— Neem morgenochtend eens een glas Ianoswater, Ida, zei ze vriendschappelijk. Dat zal je goed doen.

Ida sleepte haar stoel naar de hut en ging heen, het hoofd gebogen, met haar onverschillige sloffe stap, naar huis.

Adele zag verwonderd op, toen zij binnenkwam.

— Is het al zoo laat? vroeg ze.

— Neen, antwoordde Ida dof. Ik heb hoofdpijn, het licht hindert me.